

И като казахъ това, бързо тръгнахъ къмъ училището, защото вече бѣхъ закѣснѣлъ.

На другата сутринъ Менекратъ дойде, но бѣше нѣкакъ умърлушенъ. Слѣдъ малко се усѣти, че му нѣма намѣталката. Помисли, че е останала на рѣката, дѣто снощи щѣше да се удави. Тъкмо що се тъкмѣше да тръгне да я дири, ето че пристига единъ рибаръ. Той носѣше на ржка Менекратовата намѣтка. Менекратъ се затече и я грабна отъ човѣка безъ дори да му поблагодари.

— Неблагодарнико! извика бѣдниятъ човѣкъ. Азъ очаквахъ да ми дадешъ награда, а ти не искашъ и да ми поблаговаришъ. Затуй ли жена ми снощи я опра отъ кала и изсуши на огънь, па ти я донесохъ суха и надиплена!

Като каза това, бѣдниятъ и окжсанъ рибаръ се доближи до Менекрата и му спусна нѣщо въ ржката. Азъ бѣхъ далечъ и не можахъ да видя, какво му даде, но Теогенъ бѣ близо и отеднажъ съзрѣлъ, че Менекратъ поелъ и бързо зелъ да крие изъ намѣтката си Посейдонова тризбецъ.

А, ето крадеца! извика Теогени. Ето лъжеца! Ето клеветника! Какъ не те досрамѣ бе, какъ не те догрѣша! Защо бѣдишъ Проя, когато ти си открадналъ статуйката заедно съ тризбеца!

Ученицитѣ се доближиха да разбератъ работата и всички се възмутиха отъ Менекратовото поведение.

Учителътъ чу виковетѣ, па се приближи и той да разбере, що стана. Тогава Теогени съ високъ и тържественъ гласъ извика:

— Признай се Менекрате! Признай си грѣха и се ракай за клеветата си къмъ Проя.